

EL PROBLEMA ESPANYOL I L'ACTUALITAT MUNDIAL

Seria inútil negar que després dels debats en el Consell de Seguretat referents al problema espanyol - els quals acabaren, malhauradament sense cap acord taxatiu i positiu -, s'ha produït en la gran massa de refugiats, i àdhuc a l'interior del nostre propi país un estat de depressió angoixosa.

La raó és clara; el dictàmen presentat per la sub-comissió del Consell de Seguretat oferia, per primera vegada, l'entrada efectiva en el terreny de les condemnes pràctiques del règim franquista. Semblava obrir-se una etapa esperançadora, en la qual Franco i el seu règim eren condemnats en virtut de la nova organització jurídica de caràcter mundial; etapa que, una volta començada, no podia deturar-se fins a la completa eliminació del dictador espanyol.

Son comprensibles l'entusiasme d'aquells dies i la depressió que els ha seguit. Durant una temporada, l'exiliat, en general, s'il·lusionava davant de la més lleugera al·lusió periodística a l'afer espanyol o davant les declaracions optimistes de qualsevol personatge més o menys qualificat. A mesura que el temps ha anat transcorrent i que l'exili ha prolongat la seva incertesa, aquest exiliat genèric s'ha tornat més exigent i ja no s'enardeix per retalls de periòdic o per declaracions estereotipades.

Pero el deure de tots els elements directius a l'exili és precisament dominar el propi nerviosisme i exercir una veritable funció "directiva" prop del seus compatriotes. Comprendre'ls i orientar-los sense cedir a les il·lusions desaferrades ni a les depressions inútils. Calma i objectivitat; dues actituds que cada dia van éssent més necessàries, encara que també més difícils.

Independentment de tots els altres i importants factors, fem-nos en el sol aspecte internacional del nostre problema: l'etapa de les mesures efectives no ha estat abandonada, sinó simplement ajornada. Un ajornament dolorós, és cert, puix que en els actuals moments els dies s'eternitzen pel refugiat. Veu transcorrer la conferència dels "Quatre" i dels "Vint-i-un"... No es parla d'Espanya.

De maig a setembre, és una distància molt llarga per a qui cansat i esgotat, compta els dies i les hores. Més llarga, però, i més dolorosa, ha estat l'etapa de dominació del nazisme alemany.

A l'assemblea de setembre de l'O.N.U. tornarà a tractar-se del franco-falangisme, en l'únic aspecte que en les altures actuals pot tractar-se'n; el de la condemna pràctica. I per aleshores, i més encara si s'acorden mesures efectives, prevenim-nos ja per endavant; enmig d'uns dies, com els nostres, colorejats per la depressió, tinguem la fortalesa de prevenir una nova crisi d'entusiasme delirant, d'exigències immediates.

Penetrem-nos de la idea i de la convicció que l'eliminació del franquisme és una necessitat obligada per al món de la post-guerra - a la qual estan directament interessats el bloc rus i el bloc anglosaxó, - i sapiguem també donar-nos compte que l'establiment de la pau en el món convulsionat de la nostra època, es realitza a través d'una penosa successió d'etapes.